

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 czerwca 2015 roku powód Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2 352 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi za okres od dnia 30 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 22 września 2014 roku zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. umowę najmu pojazdu numer (...) oraz umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność z tytułu odszkodowania z polisy OC sprawcy szkody celem pokrycia najmu pojazdu zastępczego, zaś podmiotem odpowiedzialnym do zapłaty odszkodowania za przedmiotową szkodę był pozwany. Nadto powód wskazał, że w dniu 15 października 2015 roku z tytułu umowy najmu pojazdu zastępczego wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę 3 797,01 złotych brutto (tj. 3 087 złotych netto). Pozwany początkowo uznał swoją odpowiedzialność, w związku z czym przyznał odszkodowanie w kwocie 441 złotych za 3 dni najmu pojazdu zastępczego (po stawce 147 złotych netto), a następnie przyznał i wypłacił dodatkowo jeszcze odszkodowanie w wysokości 294 złotych za 2 dni najmu (również według stawki po 147 złotych).

Kwota dochodzona niniejszym pozwem stanowi różnicę pomiędzy kosztami najmu pojazdu zastępczego stwierdzonymi fakturą VAT numer (...) na kwotę 3 087 złotych netto a kwotą 735 złotych netto wypłaconą dotychczas przez pozwanego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 lipca 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. VI GNC 3210/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości kwestionując roszczenie powoda co do zasady, jak i wysokości oraz wskazując, że powód nie wykazał, że osoba zawierająca umowę najmu oraz umowę przelewu wierzytelności była uprawniona do reprezentowania powoda. Ponadto pozwany zakwestionował, aby wynajem pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 22 września 2014 roku do dnia 13 października 2014 roku pozostawał w związku przyczynowym ze szkodą z dnia 10 września 2014 roku. W ocenie pozwanego w załączonej do pozwu umowie najmu numer (...) zawartej w dniu 22 września 2014 roku zostały z góry określone okres najmu oraz opłata za korzystanie z pojazdu. Jako, że okres najmu został przez strony z góry określony, zdaniem pozwanego, nie stanowił więc konsekwencji przebiegu naprawy uszkodzonego w wyniku zdarzenia pojazdu, której przebieg i długość trwania w dniu 22 września 2014 roku nie były przecież jeszcze znane. Nadto, pozwany kwestionując okres najmu, podniósł, że jest on zbyt długi w stosunku do technologicznego i niezbędnego okresu naprawy pojazdu, bowiem w ocenie pozwanego najem powyżej 5 dni był związany z niewłaściwie zorganizowaną naprawą pojazdu. Pozwany podkreślił również, iż zgodnie z załączonymi do pozwu dokumentami warsztat naprawczy przez 16 dni (tj. od dnia 19 września 2014 roku do dnia 6 października 2014 roku) oczekiwał na części zamiennie przetrzymując w tym czasie uszkodzony pojazd. Natomiast uszkodzenia pojazdu były takie, że nie uniemożliwiały jego normalnej eksploatacji i nic nie stało na przeszkodzie, by uszkodzony mógł go normalnie użytkować w okresie, w którym pojazd nie był naprawiany, w szczególności w okresie, w którym warsztat oczekiwał na zatwierdzenie kosztorysu naprawy oraz w okresie oczekiwania na części zamiennie. W ocenie pozwanego najem pojazdu zastępczego przez okres 21 dni nie stanowił zatem normalnego następstwa zdarzenia z dnia 10 września 2014 roku i nie pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze skutkami powyższego zdarzenia, w związku z czym pozwany nie może ponosić odpowiedzialności za niewłaściwie zorganizowany i przez to wydłużony przebieg naprawy pojazdu, a co za tym idzie nie może być obciążony kosztami najmu pojazdu przez ten czas.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2014 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

niesporne, a nadto: arkusz kalkulacji naprawy – k. 25 akt

W dniu 22 września 2014 roku Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. zawarł z poszkodowanym (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., reprezentowanym przez G. Ś., umowę najmu samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w której ustalono, że oddanie pojazdu w używanie następuje od dnia 22 września 2014 roku od godziny 10:00 do dnia 13 października 2014 roku do godziny 10:15. Nadto strony ustaliły, że opłata za użytkowanie tego pojazdu we wskazanym w umowie okresie wynosić będzie 3 797,01 złotych brutto.

umowa najmu pojazdu numer (...) wraz z regulaminem i cennikiem – k. 13-16 akt, pełnomocnictwo – k. 18 akt

W dniu 22 września 2014 roku Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. zawarł z poszkodowanym (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., reprezentowanym przez G. Ś., umowę o przelew wierzytelności z polisy OC sprawcy szkody komunikacyjnej w pojeździe marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) tytułem pokrycia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

umowa o przelew wierzytelności – k. 14 akt, pełnomocnictwo – k. 18 akt

W dniu 15 października 2014 roku Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz poszkodowanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. fakturę VAT numer (...) opiewającą na kwotę 3 087 złotych netto (tj. 3 797,01 złotych brutto) za 21 dni najmu samochodu F. (...), po stawce 147 złotych netto.

faktura VAT – k. 19 akt

Pismem z dnia 23 stycznia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. poinformował Towarzystwo (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytowo – akcyjną z siedzibą w G. o przyznaniu odszkodowania w kwocie 441 złotych netto za wynajem pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Pismem z dnia 6 marca 2015 roku Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. odwołał się od powyższej decyzji wzywając do uznania odpowiedzialności z tytułu najmu pojazdu zastępczego w pełnej wysokości zgodnie z przedłożoną fakturą VAT o numerze (...) i przyznania oraz wypłaty pozostałej części odszkodowania.

Pismem z dnia 19 marca 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. poinformował o podjęciu odmownej decyzji w zakresie zgłaszanych roszczeń.

Po ponownym wezwaniu do zapłaty, pismem z dnia 28 maja 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. poinformował Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G., iż stwierdzono zasadność refundacji kosztów w wysokości 735 złotych netto za wynajem samochodu zastępczego marki F. (...) przez okres 5 dni, wskazując jednocześnie, że kwota ta została obliczona na podstawie faktury VAT numer (...). Nadto wskazano, że z uwagi na fakt, iż wypłacono już odszkodowanie w kwocie 441 złotych netto, do dopłaty pozostała kwota 294 złotych netto.

pismo z dnia 23 stycznia 2015 roku – k. 20 akt, pismo z dnia 06 marca 2015 roku – k. 23-24 akt, pismo z dnia 19 marca 2015 roku – k. 22 akt, pismo z dnia 20 maja 2015 roku – k. 23 akt, pismo z dnia 28 maja 2015 roku – k. 24 akt

Bezsporne czasookresy operacji naprawczych związanych z naprawą pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) obejmowały łącznie 8,7 (...), tj.:

- dla robocizny prac naprawczych 42 JC = 4,2 (...),
- dla robocizny lakierniczej 45 JC = 4,5 (...).

Niezbędnie technologiczny czas naprawy obejmującej 8,7 (...) wymagał 2 dni roboczych, według wyliczenia : 8 godzin dziennie x 0,7 (efektywność pracy) = 5,6 (...)/dziennie; 8,7 (...):5,6 (...)/ dziennie = 1,55 dni roboczych.

Uzasadniony okres naprawy przedmiotowego pojazdu powinien obejmować 7 dni, tj.:

- 4 dni (okres powyżej 14 dni liczonych od dnia 19 września 2014 roku, tj. daty złożenia zamówienia przez warsztat naprawczy do dnia dostarczenia części zamiennych, tj. pomiędzy dniem 03-06 października 2014 roku),
- 2 dni (niezbędnie technologiczny czas naprawy od dnia 07 października 2014 roku),
- 1 dzień (wydanie pojazdu po naprawie w dniu 09 października 2014 roku).

Pojazd zastępczy marki F. (...) był typowym pojazdem autosegmentu C (samochody osobowe klasy niższej – średniej).

Wypożyczalnie pojazdów z terenu T. w okresie likwidacji szkody przedmiotowego pojazdu tj. w okresie najmu wynoszącym 7 dni, z limitem dziennego przebiegu, stosowały stawki mieszczące się w przedziale od 142 złotych netto do 154 złotych netto

opinia biegłego sądowego – k. 69-71 akt , uzupełniająca opinia biegłego sądowego – k. 88-89 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł się także na opinii biegłego sądowego w zakresie mechaniki samochodowej M. J.. Biegły sądowy na podstawie akt sprawy ustalił celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki F. (...) o numerze PO (...) oraz wysokość stawek za dobę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...) stosowanych przez wypożyczalnię z terenu T. w dacie likwidacji szkody.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków.

W związku z zarzutami strony powodowej sformułowanymi w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 17 lutego 2016 roku” (data prezentaty: 2016-02-22, k. 80-83 akt), w pisemnej opinii uzupełniającej biegły sądowy podtrzymał swoją pierwotną opinię oraz wnioski w niej zawarte w całości.

Odnosząc się do kwestii wymiany zderzaka tylnego i belki (okoliczności wymiany tych elementów nie były sporne) oraz zarzutu, iż brak wymiany tych elementów i jednoczesne korzystanie z pojazdu zagrażało bezpieczeństwu osób jadących tym pojazdem, biegły sądowy wskazał, że brak jest podstaw do przyjęcia, że po uszkodzeniu przedmiotowy pojazd utracił możliwość bezpiecznego poruszania się po drogach publicznych, albowiem nie zaistniała żadna z okoliczności wskazanych w ustawie Prawo o ruchu drogowym (przekroczony został termin ważności badań

technicznych, negatywny wynik badania technicznego pojazdu przeprowadzonego przez (...), zatrzymanie dowodu rejestracyjnego – m. in. z uwagi na stan techniczny pojazdu zagrażający bezpieczeństwu ruchu drogowego), wobec czego przyjąć należało, że stan pokolizyjny przedmiotowego pojazdu nie powodował, że pojazd ten nie mógł być dalej użytkowany po uszkodzeniu. Jak wskazał biegły sądowy taka opinia była uzasadniona okolicznościami sprawy, nadto biegły sądowy podjął kontakt z diagnostą stacji kontroli pojazdów, by wykluczyć błąd w opinii w tym zakresie, brak zaś było przesłanek do przyjęcia opinii przeciwnej. Ustalenie możliwości dalszego użytkowania przedmiotowego pojazdu po zaistniałej kolizji miało zasadnicze znaczenie dla ustalenia uzasadnionego okresu najmu i zdaniem biegłego sądowego zaniechanie ustalenia tej kwestii (czy pojazd w stanie pokolizyjnym spełnia warunki dopuszczenia do ruchu drogowego) przez warsztat naprawczy (z uprawnieniami autoryzowanej stacji obsługi) skutkowało pozostawieniem pojazdu w warsztacie do dnia dostawy części zamiennych niezbędnych do naprawy.

Powyższe zaś skutkuje uznaniem, że okoliczność ta obciąża poszkodowanego, a zatem ten czas oczekiwania (powyżej 14 dni, do 14 dni istniała możliwość uzyskania tzw. atestu tymczasowego) nie powinien zostać uwzględniony w ustalaniu uzasadnionego okresu naprawy przedmiotowego pojazdu.

Jednocześnie postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 04 stycznia 2017 roku Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego uznając, iż już z treści samego art. 286 k.p.c. jednoznacznie wynika, że dopuszczenie dowodu z dodatkowej opinii biegłego uzależnione jest od stwierdzenia takiej potrzeby. Zgodnie z tym przepisem, Sąd może bowiem zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Powyższe zatem działanie uwarunkowane jest zaistnieniem takiej potrzeby, która nie może być podyktowana niezadowolaniem strony z niekorzystnego dla niej wydzwieku konkluzji już wydanej opinii (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2013 roku, sygn. akt I ACa 382/13), zaś obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii dalszych biegłych będzie miał miejsce, gdy przeprowadzona opinia zawiera istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależyście uzasadniona czy nieweryfikowalna (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2013 roku, sygn. akt III CSK 243/12). Za taką nie może być, zdaniem Sądu, uznana opinia sporządzona w niniejszej sprawie – odmienne stanowisko strony powodowej co do okoliczności zagrożenia bezpieczeństwa w przypadku poruszania się pojazdem z uszkodzoną belką i zderzakiem stanowi w ocenie Sądu polemikę z ustaleniami biegłego sądowego poczynionymi w tym zakresie (tzw. jezdności pojazdu). Również i argument pozwanego dotyczący oderwania opinii od ugruntowanych poglądów orzeczniczych Sądu Najwyższego, Rzecznika (...), a także Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie może w żadnej mierze stanowić o wadliwości sporządzonej w sprawie opinii (biegły sądowy dysponuje wiedzą specjalistyczną z dziedziny, w której jest biegłym) i uzasadniać dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego sądowego.

Wobec powyższego, Sąd podzielił słuszność zarówno założeń, jak i wniosków biegłego sądowego w całości opierając się na opinii biegłego sądowego (pisemnej i uzupełniającej) przy rekonstruowaniu stanu faktycznego sprawy.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W niniejszej sprawie powód Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2 352 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi za okres od dnia 30 listopada 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki F. (...), za uszkodzenie którego odpowiedzialność ponosił sprawca szkody ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Pozwany z kolei wnosił o oddalenie powództwa, kwestionując roszczenie powoda co do zasady jak i co do wysokości oraz podnosząc, że powód nie wykazał, iż osoba zawierająca umowę przelewu wierzycelności była uprawniona do reprezentowania powoda. Nadto pozwany kwestionował, by najem pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od 22 września do dnia 13 października 2014 roku pozostawał w związku przyczynowym ze szkodą z dnia 10 września 2014 roku, a z uwagi na to, że z załączonej do pozwu umowy najmu numer (...) zawartej w dniu 22

września 2014 roku wynikało, że zostały z góry określone zarówno okres najmu, jak i opłata za korzystanie z pojazdu, pozwany uznał, że okres ten nie odpowiada rzeczywistemu okresowi przebiegu naprawy uszkodzonego w wyniku zdarzenia pojazdu, gdyż przebieg naprawy i jej długość trwania w dniu zawarcia umowy nie były jeszcze przecież znane. Pozwany kwestionując okres najmu, podniósł także, że jest on zbyt długi w stosunku do technologicznego, niezbędnego okresu naprawy oraz że uszkodzenia pojazdu nie uniemożliwiały jego normalnej eksploatacji, a nadto że nic nie stało na przeszkodzie, by uszkodzony mógł normalnie użytkować pojazd w okresie, w którym pojazd nie był naprawiany, w szczególności w okresie, w którym warsztat oczekiwał na zatwierdzenie kosztorysu naprawy oraz w okresie oczekiwania na części zamienne. W ocenie pozwanego najem pojazdu zastępczego przez okres 21 dni nie stanowi normalnego następstwa zdarzenia z dnia 10 września 2014 roku i nie pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze skutkami powyższego zdarzenia.

Mając na uwadze zakreślony wyżej zakres sporu, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż zasada odpowiedzialności pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, będzie miała zatem treść art. 361 § 2 k.c., ustanawiającego zasadę pełnej kompensacji szkody oraz treść art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego. Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy.

Nie ulega wątpliwości, że szkoda majątkowa może wyrażać się w braku możliwości korzystania z określonej rzeczy – w realiach niniejszej sprawy z samochodu stanowiącego własność poszkodowanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.. Jeżeli więc poszkodowany ponosi w związku z tym koszty wynajmu pojazdu zastępczego, które były konieczne, to mieszczą się one w pojęciu szkody podlegającej wyrównaniu przez ubezpieczyciela.

Zasada pełnej kompensacji szkody przemawia więc za przyjęciem stanowiska o obowiązku zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych, tj. niezbędnych do czasowego używania zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. Przy czym odszkodowanie należy się tylko w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Będzie to więc odszkodowanie, które należy przyznać za taki czas, jaki odpowiada okresowi pomiędzy dniem wyrządzenia szkody a dniem naprawienia pojazdu, biorąc pod uwagę wszelkie technologiczne uwarunkowania związane z jego przywróceniem do stanu poprzedniego oraz z przeprowadzeniem postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. dotyczącego nie wykazania przez powoda, że osoba zawierająca umowę przelewu wierzytelności była uprawniona do jego reprezentowania, to w ocenie Sądu zarzut ten jest niezasadny. Wprawdzie powód Towarzystwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w G. nie przedłożył pełnomocnictwa dla zawierającego w jego imieniu umowę najmu pojazdu i umowę przelewu wierzytelności P. B., niemniej jednak czynność powoda w postaci wytoczenia powództwa w oparciu o te umowy należało uznać za potwierdzenie przez niego tych umów. Zgodnie bowiem z treścią art. 103 § 1 k.c. jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Skoro ani umowa najmu pojazdu zastępczego, ani umowa przelewu wierzytelności nie wymagają dla swojej ważności zachowania szczególnej formy, formy takiej nie wymaga również potwierdzenie tych umów, a więc może być ono również dokonane poprzez czynności konkludentne takie jak wytoczenie powództwa w oparciu o te umowy.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanego powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 10 września 2014 roku. Nie podlega bowiem wątpliwości, że w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odpowiedzialność za szkodę w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego ubezpieczyciel ponosi jedynie w takim zakresie, w jakim najem pojazdu zastępczego pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Pogląd ten należy w pełni podzielić, albowiem adekwatny związek przyczynowy wyznacza granice odpowiedzialności odszkodowawczej. W niniejszej sprawie, jak wynika z przytoczonych wyżej okoliczności sprawy, koszty najmu pojazdu zastępczego pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

Rozstrzygając natomiast kwestię uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego, Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Mając powyższe na względzie Sąd ustalając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego oparł się w całości na opinii biegłego sądowego M. J., z której wynikało, że uzasadniony okres naprawy przedmiotowego pojazdu powinien obejmować 7 dni tj. :

- 4 dni (okres powyżej 14 dni liczonych od dnia 19 września 2014 roku, tj. daty złożenia zamówienia przez warsztat naprawczy do dnia dostarczenia części zamiennych, tj. pomiędzy 03-06 października 2014 roku),
- 2 dni (niezbędnie technologiczny czas naprawy od dnia 07 października 2014 roku),
- 1 dzień (wydanie pojazdu po naprawie w dniu 09 października 2014 roku).

Nadto, jak ustalił biegły sądowy, wypożyczalnie pojazdów z terenu T. w okresie likwidacji szkody przedmiotowego pojazdu tj. w okresie najmu wynoszącym 7 dni, z limitem dziennego przebiegu, stosowały stawki mieszczące się w przedziale od 142 złotych netto do 154 złotych netto.

Uwzględniając powyższe należało uznać, iż uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie wynosił 7 dni. Odnośnie zaś wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że pozwany nie kwestionował stawki najmu w niniejszej sprawie (147 złotych netto), a nadto, iż stawka ta mieściła się w stawkach rynkowych stosowanych przez wypożyczalnie w tym okresie.

W związku z powyższym uznać należało, że zasadny był najem pojazdu zastępczego w okresie 7 dni, przy uwzględnieniu stawki w wysokości 147 złotych netto, a zatem powodowi Towarzystwo (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowo – akcyjnej z siedzibą w G. należało się odszkodowanie w wysokości 1 029 złotych netto. Mając na

uwadze, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę 735 złotych netto tytułem najmu pojazdu zastępczego przyjąć należało, że pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zobowiązany jest do zapłaty kwoty 294 złotych netto.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie przepisów art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i art. 805 k.c. w zw. z art. 481 k.c. orzekł jak w punkcie I wyroku zasądając od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda Towarzystwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 294 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 30 listopada 2014 roku do dnia zapłaty (termin naliczania odsetek nie był kwestionowany przez pozwanego).

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd w punkcie II wyroku na mocy art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. stosowanych a contrario oddalił w tym zakresie powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z którą każda ze stron powinna ponieść koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę.

W niniejszej sprawie powód Towarzystwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej z siedzibą w G. wygrał sprawę w 12,5% (zasądzona kwota stanowi 12,5% kwoty dochodzonej pozwem). Natomiast pozwany wygrał sprawę w 87,5%, tj. w zakresie, w jakim Sąd oddalił przedmiotowe powództwo. W świetle powyższego, powodowi należy się zwrot w 12,5% poniesionych przez niego kosztów, zaś pozwanemu należy się zwrot poniesionych przez niego kosztów w 87,5%. Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 1 851 złotych (118 złotych – opłata sądowa od pozwu, 600 złotych – koszty zastępstwa procesowego, 17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 1 116 złotych – wykorzystana część zaliczki uiszczony na poczet kosztów opinii biegłego sądowego, pozostała część w kwocie 384 złotych została zwrócona powodowi na mocy zarządzenia z dnia 05 stycznia 2017 roku), zaś koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły kwotę 617 złotych (600 złotych – koszty zastępstwa procesowego, 17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa). Powodowi zatem należy się od pozwanego kwota 231,38 złotych tytułem zwrotu w 12,5% poniesionych przez niego kosztów, zaś pozwanemu należy się od powoda kwota 536,79 złotych tytułem zwrotu w 87,5% poniesionych przez niego kosztów. Kompensując obie kwoty, powód powinien zwrócić pozwanemu kwotę 305,41 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz od powoda w punkcie III wyroku, stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów. Niewykorzystana zaliczka uiszczony przez pozwanego na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1 500 złotych została zwrócona pozwanemu na podstawie zarządzenia z dnia 05 stycznia 2017 roku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 16 stycznia 2017 roku